

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lucie Bičákové a soudců JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph. D. a JUDr. Michala Prince ve věci

žalobce: **[Jméno a příjmení]**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Janem Pacovským, LL. M.
sídlem Čelakovského sady 433/10, 120 00 Praha 2

proti
žalovaným: 1) **[Jméno a příjmení]**
bytem xxx
2) **FORUM 24 a. s.**, IČO 05227011
sídlem Vodičkova 677/10, 110 00 Praha 1
oba zastoupeni advokátem doc. JUDr. Alešem Rozehnalem, Ph.D.
sídlem Železná 490/14, 110 00 Praha 1

o ochranu osobnosti

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. září 2024,
č. j. 31 C 120/2023-140

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku I a II **potvrzuje**; ve výroku III **se mění tak**, že žalobce je povinen zaplatit **každému z žalovaných** na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně částku **20 643 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám advokáta žalovaných doc. JUDr. Aleše Rozehnala, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

- II. Žalobce je povinen zaplatit každému z žalovaných na náhradě nákladů odvolacího řízení částku **8 252 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám advokáta žalovaných doc. JUDr. Aleše Rozehna, Ph.D.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně rozhodl takto:

- I. *Zamítá se žaloba, aby Žalovanému 1 byla uložena povinnost omluvit se žalobci, a to tak, že na vlastní náklad, svým jménem, uveřejní omluvu v internetovém deníku FORUM 24 a.s., IČ: 05227011, sídlem Vodičkova 677/10, 110 00 Praha 1, na internetové stránce www.forum24.cz v tomto znění: xxx xxx.*
- II. *Zamítá se žaloba, aby Žalované 2 byla uložena povinnost omluvit se žalobci na internetové stránce deníku žalované 2 www.forum24.cz v tomto znění: „xxx xxx xxx.“*
- III. *Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 49.368 Kč k rukám doc. JUDr. Aleše Rozehna, advokáta sídlem Praha 1, Železná 14, do 3 dnů od právní moci rozsudku.*

2. Rozhodl tak o žalobě na ochranu osobnosti, konkrétně o požadavku na omluvu ve výše uvedeném znění uplatněném vůči oběma žalovaným v souvislosti s článkem žalovaného 1) publikovaným žalovaným 2) s názvem „xxx“. Žalovaným byla především vytýkána nepravdivost výroku, že xxx xxx. Dále též „vytýkaný výrok“.
3. Soud I. stupně činil podrobné dokazování, svá zjištění popsal v bodech 37 až 78 napadeného rozsudku, odvolací soud pro stručnost na jeho zjištění odkazuje a z těchto zjištění vychází.
4. Po právní stránce věc posoudil podle § 81, § 82 odst. 1, § 2951 odst. 2, § 2956 a § 2957 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), odkázal i na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího a Ústavního soudu, kterou v napadeném rozsudku citoval. Pro stručnost lze na tyto pasáže napadeného rozsudku odkázat.
5. V poměrech posuzovaného případu pak uzavřel, že předmětný článek je komentářem, což vyplynulo z jeho označení i výpovědi autora článku. Komentář je specifický žurnalistický žánr reagující na zpravodajské informace. Na rozdíl od zpravodajství se zde projevuje osobní styl komentátora a často i jeho nesouhlas. Jsou používány působivé jazykové prostředky i s citovým zabarvením. V žurnalistické praxi jde o text, který zpravidla vyjadřuje postoj autora, komentátora nebo sdělovacího prostředku, k aktuální věci. V tomto případě byla aktuálním děním prezidentská kampaň, které se účastnil jak žalobce, tak i [osoba 1]. Žalobce tak byl osobou veřejného zájmu. Žalovaný 1) jako autor článku prokázal reálný základ vytýkaných výroků. Ty navíc nebyly objektivně způsobitelné žalobce poškodit. Žalobu proto zamítl.
7. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně dle § 142 odst. 1 o. s. ř.
8. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání. Vytkl soudu I. stupně nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Konkrétně namítal, že soud I. stupně chybně dovodil spolupráci mezi žalobcem a [osoba 1]., ačkoliv důkazy to nepotvrzují. Výpovědi svědků i samotného žalobce ukazují, že žalobce spolupráci odmítl a žádný společný zájem neexistoval. Nebyly označeny další politické otázky, které by potvrzovaly tvrzení o společných zájmech. Soud I. stupně provedl také nesprávný výklad pojmu kooperace. Rozboru výkladu pojmu kooperace a spolupráce se pak žalobce podrobně věnoval. Soud I. stupně také neověřoval autenticitu některých článků. Soud I. stupně nesprávně posoudil vytýkaný výrok jako hodnotící soud, ačkoliv se jednalo o skutkové tvrzení. Skutkové tvrzení je ověřitelné pomocí důkazů, a mělo být posuzováno jako fakt, nikoli názor. Tím došlo k chybnému rozložení důkazního břemene, které mělo tížit žalované.

Soud I. stupně se nevypořádal s argumentací žalobce ohledně povahy výroku a jeho dopadu na čest a pověst. Spojení žalobce s [osoba 1]. bylo způsobilé přivodit žalobci újmu, což dokládají komentáře ze sociálních sítí. Navrhl proto změnu napadeného rozsudku a vyhovění žalobě. Při jednání odvolacího soudu žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protichůdné nelogické dílčí závěry, nesprávné hodnocení možnosti vzniku újmy, byl-li žalobce spojován s [osoba 1]., byť se jednalo o bývalého předsedu vlády, neboť [osoba 1]. je kontroverzní osoba štěpící společnost.

9. Žalovaní ve vyjádření k odvolání navrhli potvrzení rozsudku jako věcně správného. V řízení bylo prokázáno, že žalobce v minulosti veřejně podporoval xxx 2011 a [osoba 1]. Žalobce také aktivně vystupoval proti policejní reorganizaci v roce 2016, čímž se zapojil do politických sporů.
10. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
11. Soud I. stupně zjistil skutkový stav v míře dostatečné pro své rozhodnutí a věc i správně právně posoudil, včetně přílehlavých odkazů na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu. Odvolací soud se s jeho skutkovými zjištěními ztotožňuje a souhlasí i s jeho závěrem, že vytýkané výroky vycházejí z pravdivého základu a nejsou způsobilé zasáhnout do osobnostních práv žalobce. Napadený rozsudek až na určité dílčí vady nelze jako celek označit za nepřezkoumatelný. K dalším odvolacím námitkám odvolací soud uvádí následující.
12. Podle čl. 10 odst. 1 a 2 zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „LZPS“) (1) Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. (2) Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
13. Podle čl. 17 odst. 1 až 4 LZPS (1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. (2) Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.
14. Ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2051/14, při řešení kolize mezi základním právem na svobodu projevu a základním právem na ochranu důstojnost a cti jednotlivce vzal i odvolací soud v úvahu konkrétní okolnosti případu. Žalobce je osoba veřejného zájmu, angažuje se v boji proti korupci, založil Nadační fond proti korupci, je činný i v politice. Předmětný článek se týkal jeho kandidatury na prezidenta republiky. Z této pozice osoby veřejně činné a veřejně známé musí snášet vyšší míru kritiky než běžní občané. Předmětný článek obsahující vytýkaný výrok byl komentářem věnujícím se aktuálnímu dění v souvislosti s prezidentskou kampaní na sklonku roku xxx. Byl ke kandidátům dosti kritický, vedle žalobce zmiňoval ještě další kandidáty, a to [osoba 1]. a [osoba 2] Zrekapituloval i vývoj vztahu žalobce a [osoba 1]., kdy z této části článku pochází i vytýkaný výrok. Předmětný článek se tedy týkal prezidentské kampaně, nepojednával o soukromí těchto osob a nezmiňoval ničeho, co by s politickou angažovaností a prezidentskou kampaní nesouviselo. Dle názoru odvolací soudu je vytýkaný výrok hybridním výrokem vycházejícím ze skutkového základu, obsahujícím však i hodnotící složku, o čemž svědčí úvaha o tom, xxx.. V řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobce xxx v jeho počátcích podporoval, byl uváděn jako sympatizant uvedeného hnutí. Pokud jde o otázku reorganizace Policie ČR za S. vlády, bylo prokázáno, že žalobce stejně jako [osoba 1]. s touto reorganizací nesouhlasil a kritizoval ji. Je sice pravdou, že žalobce nebyl nikdy činný přímo pro xxx, odmítl nabídku [osoba 1]. postavit se do čela hnutí, nicméně vyjadřoval hnutí sympatie, a to hlavně v souvislosti s bojem proti korupci. Za tohoto stavu při úvaze autora předmětného článku o vývoji vztahu mezi žalobcem a [osoba 1]., pokud autor použil výraz kooperace, tento sice asi nebyl nepřesnější ve smyslu užšího významu tohoto slova, jednalo se však stále o přípustnou novinářskou zkratku. Obdobně pokud žalobce vytýkal [osoba 3] vládě provedenou reformu Policie ČR, se kterou nesouhlasil ani tehdejší člen vlády [osoba 1]., bylo možné uzavřít, že se jejich zájmy v této otázce

protnuly, za situace, kdy oba, žalobce i [osoba 1]., provedení této reformy kritizovali. Opět se jedná o přípustnou novinářskou zkratku. Vytýkaný výrok v předmětném článku tedy vychází z pravdivého základu, a tím je počáteční podpora [osoba 1]. a xxx ze strany žalobce, kdy jak žalobce, tak [osoba 1]. se shodovali v nutnosti boje proti korupci a žalobce vítal vznik politického hnutí s tímto záměrem. Dále bylo prokázáno, že oba také později nesouhlasili s policejní reorganizací a kritizovali ji. Vytýkaným výrokem tedy nemohlo dojít k zásahu do osobnostních práv žalobce. K tomu by dle názoru odvolacího soudu nemohlo dojít ani za situace, kdy by vytýkaný výrok nevycházel z pravdivého základu, a to proto, že v době prezidentské kampaně si žalobce i [osoba 1]. již konkurovali, byli soupeři v prezidentské kampani, a vymezovali se vůči sobě. Samotná skutečnost, že žalobce [osoba 1]. v minulosti podporoval, byla tak zatlačena do pozadí a nebyla významná. Vytýkaný výrok však navíc pravdivý základ měl, jak bylo hodnoceno výše.

15. Odvolací soud proto napadený rozsudek v zamítavých výrocích I a II potvrdil dle § 219 o. s. ř. Změnil jen dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. výrok o nákladech řízení před soudem I. stupně, který nebyl správný co do počtu úkonů, sazeb za úkon ani formulačně, neboť neodrážel skutečnost, že právní zástupce žalovaných zastupoval dva žalované a předmět sporu se v průběhu řízení měnil.
16. Za řízení v I. stupni tedy odvolací soud přiznal každému z žalovaných náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech na právní zastoupení. Každému z žalovaných tak náleží náhrada nákladů na právní zastoupení stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. d), odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1, § 12 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a. t.“) ve znění do 31. 12. 2024 následovně. Odměna v sazbě 3 100 Kč za úkon a paušální náhrada nákladů 300 Kč za úkon za převzetí zastoupení a sepis vyjádření z 14. 9. 2023, tj. dva úkony. Po zastavení řízení co do nároku na nemajetkovou újmu v penězích (částka 666 Kč) z důvodu částečného zpětvzetí žaloby náleží každému z žalobců odměna v sazbě 2 500 Kč a paušální náhrada nákladů 300 Kč za úkony: účast na jednání soudu dne 8. 12. 2023 a 31. 1. 2024, vyjádření žalovaných ze dne 10. 2. 2024, účast na jednání soudu dne 24. 4. 2024 a 30. 8. 2024. Odměna se dle § 12 odst. 4 snižuje o 20 % z důvodu zastupování dvou osob, celková odměna a paušální náhrady se pak zvyšují o 21 % DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí pro každého z žalobců 20 643 Kč. Odvolací soud uložil žalobci povinnost zaplatit tyto náhrady nákladů řízení v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).
17. O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. a i v této fázi řízení plně úspěšným žalovaným přiznal jejich plnou náhradu. Tyto náklady sestávají z mimosmluvní odměny advokáta za úkony právní služby, a to za 2 úkony právní služby po 3 700 Kč za úkon, snížené o 20 % za zastupování dvou osob, za sepis vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu dne 25. 10. 2025 dle § 9 odst. 3 písm. d) a. t. a dvou paušálních náhrad nákladů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. Mimosmluvní odměna je zvýšena o 21 % DPH (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Celková výše nákladů odvolacího řízení tak činí 8 252 Kč a odvolací soud uložil žalobci zaplatit tyto náhrady nákladů řízení v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) na zákonné platební místo (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně. O přípustnosti dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 25. září 2025

JUDr. Lucie Bičáková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.